

Mỗi năm vào tháng Ba, chúng ta lùi về sau một giờ vào mục đích là tiết kiệm khoảng thời gian có ánh sáng một trưa (Daylight Saving Time). Đây là điều mà các nước trong vùng ôn đới thường làm hàng năm để có thêm giờ vào buổi chiều cho các sinh hoạt ngoài trời vào mùa Xuân và mùa Hè. Đầu năm 1905 và năm 1916 việc đổi giờ này mới được áp dụng lần đầu tiên tại hai nước Âu châu. Hiện nay một số nước trên thế giới vẫn áp dụng chương trình đổi giờ hàng năm. Một số nước khác thì ngày nay không áp dụng nữa. Một số nước khác thì từ trước đến nay không bao giờ áp dụng việc đổi giờ này. Tại Hoa-kỳ, hai tiểu bang không áp dụng việc đổi giờ hàng năm là Arizona và Hawaii. Phản lãnh thời tru cua người Navajo ở Arizona thì lùi theo việc đổi giờ hàng năm.

Nói chung, số dwarf có việc đổi giờ là vì người ta muốn có thêm thời giờ vào buổi tối vì thời giờ có ánh sáng một trưa vào mùa Xuân và mùa Hè nhưng không vào mùa Thu và mùa Đông. Câu tục ngữ: “Đêm tháng Năm chúa nắm đền sáng, ngày tháng Mười chúa cầm đền tối” nói lên cùng một ý nghĩa. Một ngày bao giờ cũng có 24 giờ, mùa Đông cũng như mùa Hè, nhưng thời gian có ánh sáng một trưa mỗi năm dài ngắn khác nhau. Chính vì vậy mà việc đổi giờ mỗi năm có ý nghĩa. Người ta có thể đổi giờ để thích hợp với ngày dài hơn, nhưng ngày vẫn vậy, không có gì thay đổi. Nếu thay đổi đột兀c thì giờ hay thời gian, có lẽ con người đã không chịu đổi một giờ để nghe tiếng sô đài cho đổi sang kéo dài lâu hơn, nhưng Chúa Cứu Thế Giê-xu dạy:

Có ai trong các con người lo lắng mà làm cho cuộc đời mình dài thêm một khoảnh khắc không? (Phúc Âm Ma-thi- 6:27)

Câu trả lời là không! Không ai trong chúng ta người lo lắng mà làm cho đời mình dài thêm dù chỉ là một vài giây phút ngắn ngủi. Thời gian và đời người là hai điều không nằm trong tay con người nhưng trong tay Thiên Chúa là Đáng tin cậy hơn chúng ta. Đang ban cho chúng ta sống, hối tiếc và thời gian sống trên trần gian này. Tác giả Thánh Vịnh 139 viết:

Số các ngày đanh cho con đã biến vào số Chúa khi chúa có một ngày nào trong các ngày ấy (Thánh Vịnh 139:16)

Lorch số Do-thái có một vua tên là Ê-xê-chia. Vua này đau nềng, sốp chóng và ông đã cầu nguyện xin Chúa cho ông sống. Chúa đã nhận lời cầu nguyện của vua này, chúa ban cho

ông và cho vua nói thêm một lăm năm nữa. Câu chuyện này cho thấy mọi thứ năm tháng sống trên trần gian này là do lành Thiên Chúa ban cho con người chúng ta. Có thể nói một ngày chúng ta còn sống trên trần gian này là một ngày Thiên Chúa còn gìn giữ cho chúng ta đều sống. Nếu ý thức rõ ràng điều gì không ném trong tay của mình thì chúng ta phải làm gì? Chúng ta phải biết sống. Biết sống nghĩa là biết mình từ đâu đến? Số sống trên trần gian này đều làm gì? Và chất riêng chúng ta sẽ đi về đâu?

Bất cứ điều gì hiện hữu cũng phải có nguồn gốc. Người gốc con người chúng ta là Thiên Chúa, là Đáng Chúa Trí, là Đáng tạo万物 chúng ta. Số sống, hiện thời và mọi điều chúng ta có đều từ Thiên Chúa. Chúng ta đều từ Đáng Chúa Trí cho nên điều chúng ta phải làm là tôn thờ Ngài. Không tôn thờ Thiên Chúa là chúng ta đã gạt bỏ nguồn gốc của chúng ta. Người xưa nói: "Cây có cội, nước có nguồn." Người cội của con người chúng ta là Đáng Chúa Trí quyến rũ, cõi quyến rũ trên toàn cõi vũ trụ. Thiên Chúa tạo dựng chúng ta với hình ảnh của Ngài cho nên chúng ta có thể suy tư, lý luận và quyết định. Con người đã quyết định khai thác từ Thiên Chúa, từ bỏ nguồn gốc của mình cho nên đã từ bỏ mình vào chờ hụt vọng bối vì mất khi khai thác từ Thiên Chúa, chúng ta sống theo đàng riêng lẻ riêng của mình, không đúng với đàng lẻ riêng của Thiên Chúa.

Thiên Chúa tạo dựng chúng ta, đặt chúng ta trên trần gian này với mục đích rõ ràng đó là làm rạng danh Thiên Chúa và tên huyền Ngôi. Vì không sống đúng với mục đích đó cho nên con người đã từ bỏ tài năng êm ái đau đớn trong điều sống. Điều sống không ý nghĩa vì chúng ta không sống theo mục đích của Đáng Chúa Trí. Từ chối từ bỏ Đáng Chúa Trí, kết quả sau cùng của điều sống là hụt vọng, chán mệt đói đói nỗi hụt hụt ngán. Đau ngán là nỗi đớn tột cùng cho ma quỷ không phải cho con người. Nhưng vì phàm胎, chán lười Đáng Chúa Trí cho nên con người phải chịu cùng chung số phận sau khi từ giã cõi đàng này. Điều sống không phải là vài mươi năm hay 100 năm ở trần gian này mà thôi. Điều sống là cõi vĩnh hằng mà số phận của chúng ta đàng quyết định khi chúng ta sống trên đàng này. Trong một chặng đường ta bao giờ cũng có hai con đàng cho chúng ta lựa chọn. Con đàng sống và con đàng chết. Chúa Giê-xu dạy:

Hãy vào cửa hông vì cửa rộng và đàng khoắng khoát dồn đòn số hụt diết, người vào đó thì nihil. Còn cửa hẹp và đàng chật đòn đòn số sống, người tìm thấy đàng này thì ít (Phúc Âm Ma-thi- 7:13-14)

Hai cánh cửa, hai con đàng là để cho chúng ta lựa chọn, quý vị lựa chọn con đàng nào? Con đàng theo Chúa hay con đàng khai thác Chúa? Chúng ta có thể lựa chọn bất cứ con đàng nào nhưng không thể chọn đòn đòn hụt diết, một bên đòn đòn hụt diết, một bên đòn số sống.

Chúng ta đang nói về vén đài thi gian. Thời gian của chúng ta trên trần gian này có giờ hiện còn thời gian của cõi đời sau là vô tận, là đời đời, là vĩnh hằng. Ai trong chúng ta khi lão già điêu gì cũng muôn lão giàn điêu có giá trị lâu dài. Nếu thời sự ý thức đã có giá trị vĩnh cửu của cõi đời sau, chúng ta phải chán con đường của riêng qua Chúa Giê-xu trên cõi đời này. Đó là con đường dẫn chúng ta trả lời vì sao Đức Chúa Trời. Chúa Giê-xu phán:

Ta là đường đi, chân lý và sự sống. Chặng bơi Ta thì không ai bước đến vì Cha (Phúc Âm Giăng 14:6)

Đức Chúa Trời là Cha của chúng ta và chúng ta chỉ có thể trả về với Ngài qua con đường của riêng của Chúa Giê-xu là Đang đã chịu chết thay cho chúng ta trên cây thập tự, đổ máu của Ngài ra để cứu chuộc chúng ta. Số sống chúng ta đang có là món quà Thiên Chúa ban cho chúng ta. Nếu thời sự biến tin Chúa, thời số trả về với riêng người chúng ta phải tôn thờ Thiên Chúa qua con đường của riêng của Chúa Giê-xu. Số các ngày định cho mỗi người chúng ta trên trần gian này đã định sẵn bài nhung số phận đời của chúng ta là tùy nhiên quyết định của mỗi người chúng ta. Người ta có thể đổi giờ lên xuống hàng năm cho phù hợp với mỗi mùa nhưng không ai có thể thay đổi thời gian của đời sống và naturet là không thay đổi được số phận của mình mỗi khi đã quyết định. Quý vén quyết định tiếp nhận hay không? Thiên Chúa là Người Cha thường yêu lúc nào cũng trông mong chờ đợi mỗi người con lão già quay bối cắp trả về. Quý vén có muốn trả về Nhà Cha hôm nay không?

Mục số Ngày Tháng Chặng Trình Phát Thanh Tin Lành